

Dopis č. 6 [dřívější nedokončená verze]

Milý příteli,

opozdil jsem se s tímto dopisem nikoliv svou vinou, jak už asi víš. Protože mám tento týden (a ještě i příští) noční směny, rozhodl jsem se navštívit psychiatrický seminář, kde měl v úterý odpoledne přednášet dr. Rezek v cyklu o intersubjektivitě na téma lidské smrti. Protože jsem měl doma malý spor, když jsem v rozhovoru prohlásil, že profesoru Patočkovi jeho krásnou a smysluplnou smrt, hodnou filosofa, téměř závidím, a když jsem byl za to ze strany svých dcer kritizován (prý žádná smrt není krásná ani smysluplná), pozval jsem je, aby si šly přednášku také poslechnout, alespoň obě starší. Brzo odpoledne u mne byli ještě tři mladí lidé na jakési konzultaci o jednom Platónově dialogu; když jsem musel předčasně odejít, abych stihl přednášku, chtěli jít také. V té době jsem neviděl důvod, proč bych je nemohl také pozvat; že to pro ně bude znamenat nepříjemnost, se ukázalo teprve později.

Dr. Rezek řekl jen několik slov a ozvalo se bouchání na vstupní dveře v přízemí (místnost, kde byla přednáška, je v jakémsi mezaninu a musí se do ní jít po schodech; dole však jsou ještě vyšetřovny, a protože tam samozřejmě nikdo nehlídá u dveří, byl těsně před začátkem přednášky vstup uzamčen); po chvíli se bouchání ozvalo znovu a prudčeji. Po otevření dveří se dovnitř nahrnuli pracovníci StB. Pak jsme si všimli, že např. na dvoře hlídkovali také uniformovaní příslušníci SNB, na ulici bylo asi sedm policejních vozů atd.; byli jsme obklíčení. Jeden účastník semináře po druhém musel vycházet ze stísněných prostorů, musel se legitimovat a byl při kontrole průkazů zapsán. Já a pak má dcera jsme byli posláni zpět do přednáškové místnosti, když nám napřed odebrali legitimace. Po všeobecné perlustraci (nějaké zbývající nejasnosti se řešily ještě v přízemí, později jsem se dozvěděl, že byli zadrženi ještě další účastníci, zejména také organizátorka semináře, která byla po dvakrát vyslýchána) jsem byl podobně jako má dcera zadržen a předveden do Bartolomějské ulice (samozřejmě každý zvlášť), aniž by mi bylo sděleno, proč a kdo k tomu dal příkaz. Ještě v autě jsem se dožadoval vysvětlení. Na poznámku pracovníka StB, který mne zadržel a odvážel, proč mluvím o nějakém zadržení a předvedení, že mne jenom prostě požádal, zda bych s ním nešel, jsem odpověděl, to že je jiná, a vystoupil jsem z auta, které právě zastavilo na červenou. On i řidič se za mnou hned vrhli, a že prý nemám dělat hlouposti. Namítl jsem, že tedy on na mne nemá chodit s habaďúrou. Pak jsem opětovně trval na okamžiku zadržení před půl pátou; skutečně zápis zněl 16.30. Po příjezdu do Bartolomějské jsem byl předán vyšetřovateli; odvedl mne do druhého patra. Ale tam právě povstal jakýsi rozruch, asi někoho vedli, všichni museli vyklidit chodbu. Rychle jsme zašli do jedné pracovny; když jsem se posadil, uzřel jsem před sebou dva velké obrazy: Lenina a – Stalina. Pak jsme přešli do jiné místnosti, kde po delší době začal výslech: co to prý bylo za sešlost v Sokolské ulici. Odpovídám otázkou: proč jsem byl zadržen? Otázka i protiotázka se opakují. Napětí stoupá. Ptám se vyšetřovatele na jméno; marně. Podrážděný vyšetřovatel odchází z místnosti, zůstávám sám s mladším pracovníkem, který mlčí. Připravuji si tužku a kousek papíru, který jsem našel v kapse. Chci si poznamenat jméno vyšetřovatele. Ten se vrací s přizvaným třetím mužem, který začíná zostra hned od začátku. Mačká můj papír, bere mi tužku. Trvám na jejím vrácení; vrací ji. A hovoří zvýšeným hlasem. To se mi nelíbí; říkám mu, aby nekřičel. Provokuje mne úsměšky a urážlivými...

[zde text končí, pozn. red.]